

© *A spala bys?*

Alice: Ne! To já stejně nedělám. To je marný. To hrozně žere čas.

© *Nosíš ráda vtipné ponožky?*

Alice: Já ne, to kolega, on teda má teď na patičce díрку.

© *Já vím, ta byla vidět až na balkon.*

Alice: No já si myslím, že mu humor trochu dochází, ale on si pořídí možná nový do dalšího představení. Jestli nás tedy ještě někdy někam pozvou.

© *Máš nějakou speciální snídani?*

Alice: Ne, já jím úplně všechno. Co přede mě postaví, nejlépe, když to přede mě postaví. Nemusím to dělat já sama. Jinak nemám vyhraněný jídl.

© *Oblíbený zůstatek na účtu?*

Alice: Jééhehehe. Ten tam ještě nebyl, takovej velkej!

-ij-

Rozborový seminář s tvou dcerou

František Zborník hodnocení uvedl slovy: „Na Sokolov jsme zvyklí trochu jinak“. Kristýna Čepková vzápětí shrnula tvorbu Antonína Procházky a důvody oblíbenosti jeho her. „Když je komedie dobře provedena skýtá smích možnost katarze. Procházka píše typy, se kterými je možno se ztotožnit a tyto se dostávají do situací, do kterých se nechcete dostat.“ Dále pak ocenila, že soubor dokáže situace trefně vypointovat a na vtipy zbytečně neupozorňuje. Problém je v rozvržení prostoru a použití rekvizit. Štafetu hodnocení převzal Martin Vokoun: „Dělat komedii je těžší. Ze začátku se vám velmi daří, bohužel v druhé půlce se to začíná rozpadat, nedodržíte tempo. Já jako divák se bavím tím, že vím víc než ta postava. U vás pak už nevím. A začínám se ztrácet. Co se týče scénografie – ta nafukovací věc uprostřed – krásný scénografický nápad, ale já to znám – nedá se na tom hrát.“ Závěrečné slovo přebíral František Zborník: „Řekli jste skoro všechno, takže já teď řeknu to nejdůležitější. Někdy ta cesta za smíchem a potleskem ztrácí eleganci. Ten smích publika Vás občas dostane za hranici elegancie.“ Možnost vyjádřit se dostal jako vždy také hodnocený soubor, jež k otázce scénografie uvedl: „Nás ta postel uprostřed od začátku štve, ale když to bylo tak drahý...“

-ll-

Český rozhlas o nás ví!

Český rozhlas Divadelní zápisník s moderátorkou Petrou Kosovou odvysílá dnes (17. 3.) rozhovor s Hanou Šikovou na téma „soutěžní část přehlídky“. Minulou sobotu byl již odvysílán rozhovor s Libuškou Mužíkovou. Ředitel Českého rozhlasu

Plzeň věnuje jednu cenu do přehlídky. Ocenění bude uděleno za nejlepší mluvený projev. Diplom přiveze a cenu předá vedoucí programového oddělení Petr Handl.

-mš-

Odborná porota: **Máša Caltová (MC)**, **Kristýna Čepková (KČ)**, **Martin Vokoun (MV)**, **František Zborník (FZ)**, tajemnice poroty **Hana Šiková**

Hej, jsme i na „sockách“! <https://www.facebook.com/tyjatrimes/>

Roste nám nová generace super diváků!!! Juchůůů!

2

3 – 2 – 1... soutěžíme!

”

Svůj širák
neodhazují v dál...
...pointa a víno je mi
nad zákon.

čtvrtek 15. 3. • 19.30 • Divadelní spolek Schody Sušice

Jan Drda

Hrátky s čertem

Psát něco o této hře je ryzí nošení sov do Atén. Každý tuto pohádku viděl. Nejednou. Jen zazní její název, všem se vybaví typické ladovské kulisy, poleující andělíček i ostatní postavičky. Tak třeba něco, co asi neví každý, ale možná by bylo dobré, abychom – při poslouchání dětského smíchu – měli na paměti: Hrátky s čertem vznikly jako reakce na heydrichiádu.

Ještě před samotnou pohádkou nás čekala napínavá chvíle. Zvonění už dávno skončilo a nic se neděje. Napětí v sále by se dalo krájet.

A v zákulisí se dohadují:

Už zvonili dvakrát? Ne třikrát. Ne dvakrát! A proč tu není Libuška? No protože zvonili teprve dvakrát!

Ale Libuška nakonec na jeviště přišla – vždyť bez ní si nedovedeme přehlídku představit – a spolu s panem starostou M. Formanem zahájila soutěžní část přehlídky. A tak jako každý rok: „Zlomte vaz!“

Přes malé zdržení odstartovala pohádka tak, jak má: zvesela s písničkou, trochu strašidelně s loupežníkem Sarko Farkou, trochu legračně i trochu smutně.

Obraz za obrazem se odvíjela známým dějem a známými slovy. Po těch x letech, kdy ji vídám v televizi Vánoce co Vánoce, ji zná člověk skoro nazpaměť a mohl by některé repliky odříkávat spolu s herci. Je to pohádka přehledná – dobro je dobro, zlo je zlo, a každý bez dobrých úmyslů je potrestán. A na konci je svatba, tak jak má v dobré pohádce být.

A ono to kupodivu funguje i v dnešní době. Plný sál dětí, ticho, že by člověk slyšel chlup z čerta upadnout. Smějí se, bojí se, ale hlavně baví se i jinak, než před obrazovkou počítače či televize.

Aneb jak řekla Libuška: Jsem ráda, že děti vzaly rodiče do divadla.

-ss-

Hravý rozhovor

Radek Nakládal (Martin Kabát)

© *Vysněné zaměstnání? Čím byste chtěl být, kdybyste nebyl tím, čím jste?*
Martin Kabát: Hezká otázka, tak vysněný zaměstnání pro mě bylo pilot. To znamená, chtěl jsem létat s letadlem a pak jsem chtěl řídit lokomotivu. U toho druhého jsem skoro byl u cíle, ale nakonec ten cíl jsem nedosáhl, byť jsem tu dopravní průmyslovku vystudoval, ale nikdy jsem se strojvedoucím nestal.

© *A mrzí Vás to?*

Martin Kabát: S přibývajícím věkem mě to někdy mrzí, ale dělám teď takovou práci, která mi byla asi sešlána shůry, za tu jsem šťastnej, tak už mě to tak nemrzí.

© *Co byste dělal ve volném čase, kdybyste nehrál divadlo?*

Martin Kabát: Válel bych se. Odpočíval. Já jsem hrozně lenoch.

© *Nic náročného. Nosíte rád vtipné ponožky?*

Martin Kabát: Když je mám, tak je nosím, ale většinou nosím takové ty běžné ponožky, jako každé chlap.

© *Máte nějakou speciální snídani?*

Martin Kabát: Mám speciální snídani. Hrozně rád snídám vídeňské párky a k tomu si dělám volský voka. Je to absolutně dietní snídane, akorát se po ní strašně tloustne.

© *Váš oblíbený zůstatek na účtu?*

Martin Kabát: Můj oblíbený zůstatek na účtu je takový, abych se z toho..., tedy abych z toho neměl hrůzu, aby mi nevstávaly vlasy na hlavě. Můj zůstatek na účtu je většinou nula a z toho většinou tu hrůzu mám.

-jj-

Rozborový seminář jak z pekla

FZ: Netlačili jste na to, zaplat' pánbu! Drda polidštil anděla. Solfernus = čert intelektuál. Peklo u vás nepřináší hrůzu. Z pekla musí jít taková moc... obava... a propadneš peklu – boj se něčeho! Jen ať se děti boje. Ztrácím jako divák přehled. Je to Lucius nebo ne? Koho si ta Dyšperanda vlastně bere? = dramaturgický faul. Když se o ně bojíme, tak jsme víc s nima. Že mu skočí po krku, je to zátěž, pro toho Martina Kabáta. Je to takové naivistické (scénografie). Vy to musíte na ty holky válet. To, co hrajete ksichem nebo tělem je zajímavé. Je nějaký záměr, že hraje Solferna i Teofila? Režisérka: My už žádné herce nemáme.

KČ: Je rozdíl mezi médiem filmu a médiem divadla. Z toho, jak je to naivní, vyrůstá humor. Ne imitační cesta, ale interpretační cesta.

MV: Dávám takovou předzávorku (velká inspirace filmem). Vy uděláte „black out“ a dva herci stojí v prostoru a přešlapují. Pojďte si s tím hrát. Naivismus je přepálený realismus.

-pk-

pátek 16. 3. • 17.00 • Divadelní soubor AMCETH Plzeň

Jan Sojka

Rodinné album

Rodina. Společenství lidí, kteří jsou si nejbližší. Znají jeden druhého. Svoje silné i slabé stránky, své klady i své chyby. Patří k sobě... Otevřeme album fotek a vzpomínáme: Víš, když jsi byl malý... Vybavíš si, jak jsi spadla tenkrát v parku? Když šel bratr do první třídy... Jsou příběhy, které se v rodině trádají. A jsou takové, které nikdy nikdo nepřipomene... Raději.

Hra ve mne vyvolala stovky otázek. Jaké stopy v nás zanechala výchova našich rodičů? A co MY přeneseme na naše děti?? Pokud nám otec bude celé dětství říkat, že nestojíme za nic, skutečně celý život nebudeme za nic stát. Chceme-li řídit auto, musíme mít řidičský průkaz. Na kdeco jsou zkoušky, sebebánalnější povolání se učíme tři – čtyři roky. Jak to, že mít děti je povoleno každému? Proč se většina rodičů vůbec „nezalamuje“ nad tím, jak se jejich výchova odrazí v chování dětí? Kolik z našeho jednání je skutečně NAŠE? Když víme, jak se podepsala výchova našich rodičů na nás, proč totéž děláme svým dětem? A uvědomujeme si vůbec,

CO jim děláme?

Tísňovou atmosféru hry zdůraznila i hudba. V některých okamžicích se děj odehrával jen v náznacích a ty na mne působily asi nejsilněji. Jednoduchá scéna, výrazná muzika, stínové obrazy zdůrazňující VELIKOST a SÍLU našeho vlivu na lidi okolo nás. „Jsi celá matka.“ „Ten tvůj je přesně jako tvůj táta.“ Skutečně jsme determinováni opakovat chování svých rodičů se všemi jejich chybami? A skutečně si vybíráme partnery podle nich, i když jsme je v mládí odsuzovali a nesnášeli? Překročíme někdy svůj stín? Jsme toho vůbec schopni?

-ss-

Rozhovor rodinný

Soňa Kratochvílová (Ona)

© *Výsněné zaměstnání? Čím byste chtěla být, kdybyste nebyla tím, čím jste.*

Ona: Chtěla bych být herečkou.

© *Co byste dělala ve volném čase, kdybyste nehrála divadlo?*

Ona: Já ráda cestuji, takže bych nejraději byla na druhém konci světa.

© *Nosíte ráda vtipné ponožky?*

Ona: Já nenosím ráda nic vtipného, zejména ne ponožky, já mám ráda, když to všechno lícuje včetně barvy a tak.

© *Máte nějakou speciální snídani?*

Ona: Mám ráda toust s avokádem a vajíčkem, a není to s avokádem na plátky, ale je to taková avokádová pasta, quacamole, je to celé takové pikantní a to vajíčko je geniální.

© *Oblíbený zůstatek na účtu?*

Ona: 3333 stříbrných stříkaček.

© *Děkuji za rozhovor*

Ona: Děkujeme za podporu.

-jj-

Takový rodinný rozborový seminář

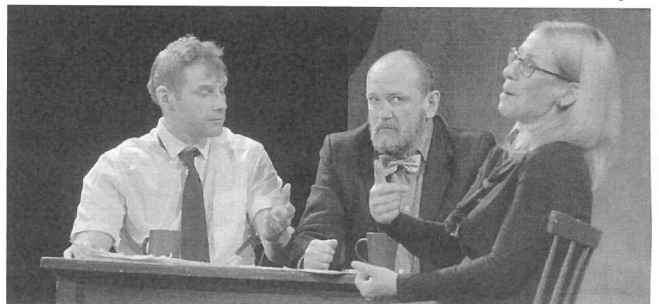
MV: Šest motivů. Není pojmenován hlavní motiv. Co chcete říct? Nevím. Výtvarně silné a čisté. Pracujete se znakem. Herecky silný soubor. Guláš vezmete a tyčovým mixérem ho rozmixujete. Máte spoustu nápadů, které nejsou propletené do sebe. Mystická hudba a najednou se z toho stane groteska. A jsem zmatený...

FZ: Nejsi zmatený, zmatený je soubor

KČ: Pro mě jako dramaturga je největší problém v textu. Musí být jedna linka zvolena jako hlavní a tu pak pointovat. Příliš mnoho zajců. Plno originálních inscenačních nápadů. Přestavby inscenované, ale každá z jiného světa.

FZ: My zkracujeme váš divadelní život. Muška není nikdy navíc. Autor podkope sám sebe podtitulem. Mě zajímá postoj hlavní postavy – odkud jde a kam dojde. Banalita životů je, že se mnou se něco uděje... , že přes živý a zranění někam dojde. Nabídnete spoustu hřebíčků, a nevystřelíte. Máme-li být zasaženi, musíte vystřelit. Jinak jsme ochuzeni. Neprotrhli jste cílovou pásku. Doufal jsem, že to bude o prsa.

-pk-

pátek 16. 3. • 20.00 • Divadlo bez zákulisí Sokolov

Antonín Procházka

S tvojí dcerou ne

Současná komedie plná krkolomných situací a trapasů. Do manželské krize spadnete snadno, zvláště když máte dospívající zamilovanou dceru. Ale jak z ní ven...? A jak k tomu přijde takový poctivý zloděj, který si chce jen tak slušně vykrást byt, a pak se nestačí divit, do čeho že se to zapletl...

Smích prý prodlužuje život. Dneska jsme k němu měli více, než dost příležitostí. Po odpoledním představení „k zamyšlení“ jsme se večer za břicha popadali.

Když se sejdou dva manželské páry, jedna dcera a jeden zloděj, tak se to občas trošičku zamotá. A vysvětlit vše, a ujasnit si, kdo je kdo, chvíli trvá. A přitom se jen jedna z manželek chce vyhnout krizi středního věku, její dcera si číst poezii a prožívat netaje-

nou lásku. Luboš chce omládnout a zloděj vykrást byt. A přijde svou přítomností velmi vhod ženě, která se snaží všemi způsoby vzbudit v manželovi žárlivost. Je přinucen se svléci téměř donaha a hrát si na milence. Jenže místo manžela přichází stále někdo jiný. Všichni se tak dostávají do mnoha svízelných situací, ze kterých se snaží dostat lhaním, útekem či zapíráním.

-as-

Rozhovor s dcerou?

Lucie Zemková (Alice)

© *Výsněné zaměstnání? Čím bys chtěla být, kdybys nebyla tím, čím jsi?*

Alice: Určitě knihovnicí, já si myslím, že knihovnice se mi líbí. Vědecká knihovna je moje působiště, snový působiště, určitě bych byla knihovnicí.

© *Co bys dělala ve volném čase, kdybys nehrála divadlo?*

Alice: Ježkovy oči. Sbírala bych známky, sbírala bych plechovky, sportovala bych, chodila bych do divadla, chodila plavat, chodila bych zpívat, kdybych měla co, a kdybych měla hlas a pamatovala si texty, pak bych ještě chodila se psem, chodila do útulku, chodila do neziskových organizací, pak bych ještě chodila do důchodkáren, stařečky obhospodařovat.